

Sygn. akt IV KO 12/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie D. M.

dotyczącej rozpoznania z urzędu kwestii wznowienia postępowania karnego po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2022 r. na posiedzeniu bez udziału stron informacji skazanego o konieczności wznowienia z urzędu postępowań zakończonych: postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2021 r., w sprawie II AKz (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 lutego 2021 r., w sprawie III Kp (...) oraz postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 grudnia 2021 r., w sprawie II AKz (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 listopada 2021 r., w sprawie II AKp (...),
na podstawie art. 540 § 1 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 542 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu
jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.**

UZASADNIENIE

W dniu 25 stycznia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego D. M., w którym wniósł o wznowienie z urzędu w/w postępowań w przedmiocie tymczasowego aresztowania, zakończonych prawomocnie przed Sądem Apelacyjnym w (...). Wskazał, że został naruszony art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wydanie w tych sprawach orzeczeń przez Sąd Apelacyjny w (...) nienależycie obsadzony. D. M. powołał także liczne zarzuty naruszenia prawa procesowego i konstytucyjnego oraz konwencyjnego, a mianowicie art. 6 k.p.k. w

zw. z art. 156 § 5a i 5 k.p.k., art. 73 § 1 k.p.k., art. 77 k.p.k., a ponadto art. 2, art. 42 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 5 ust 2, 3 i 4 EKPC; art. 249a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 156 § 5a i 5 k.p.k.; art. 10 § 1 k.p.k. w zw. z art. 298 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 315 § 2 k.p.k. z art. 250 § 2a k.p.k., art. 313 § 2 k.p.k., a ponadto art. 2, art. 42 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 5 ust 2, 3 i 4 EKPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W art. 540 § 1 k.p.k. ustawodawca wyraźnie wskazuje, że wznowieniu podlega wyłącznie postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem. Postępowaniem sądowym w rozumieniu tego przepisu jest takie postępowanie, w którym prawomocnie rozstrzygnięto o przedmiocie procesu, a więc kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Bez wątplenia do tej kategorii nie należy postępowanie zakończone wydaniem postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, którego wznowienia domagał się wnioskodawca. Postępowanie w przedmiocie zastosowania (przedłużenia) środka zapobiegawczego ma bowiem charakter incydentalny (wpadkowy), czyli znajduje się na uboczu głównego nurtu postępowania, a zapadłe w nim postanowienia nie kończą postępowania sądowego (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW 2007, z. 6, poz. 53; z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765*). Stwarza to formalną przeszkodę do badania w procedurze wznowienia postępowania kwestii zaistnienia sygnalizowanej przez autora pisma bezwzględnej przyczyny odwoławczej, w związku z wadliwą obsadą składu sądu.

Ponieważ wnioskodawca w złożonym przez siebie piśmie sygnalizował wystąpienie jednego z uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. (badanych przez sąd z urzędu), wydając zaskarżone postanowienie należało stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, w związku z niedopuszczalnością wznowienia postępowania w tego rodzaju sprawie z mocy ustawy. Wprawdzie w/w postanowienia miały negatywne konsekwencje dla sfery wolności osobistej, nie zmienia to jednak faktu, iż rozstrzygnięcia te nie są orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

